

Sygn. akt IV KK 223/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 czerwca 2021 r.,

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 158 § 1 k.k. i in.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 17 lipca 2020 r., sygn. akt IX Ka (...),

utrzymującego w stosunku do skazanego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 30 lipca 2018 r., sygn. akt IX K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego;
3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata I.S., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z dnia 30 lipca 2018 r., sygn. akt IX (...), uznał D.K. winnym tego, że w dniu 6 września 2015 r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z A.M., w sposób umyślny, działając publicznie, bez powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego wziął udział w pobiciu, poprzez użycie wobec P. Z. przemocy polegającej na uderzaniu pięścią w twarz, duszeniu,

szarpaniu na skutek czego doznał on obrażeń ciała w postaci otarć naskórka na twarzy, sińców na lewym ramieniu, sińca z otarciami naskórka na lewym przedramieniu, a powyższe obrażenia spowodowały u P. Z. naruszenie czynności narządów ciała na okres czasu trwający poniżej dni siedmiu, czym narazili w/w na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności, wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, co zostało uznane za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za co wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności, jednocześnie zasądzając od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 500 zł tytułem nawiązki.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k.

Na tej podstawie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2020 r. Sąd Okręgowy w K., sygn. akt IX Ka (...), w stosunku do oskarżonego D. K., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając wyrok w całości podniósł zarzut naruszenia prawa procesowego, a to:

1. art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez wadliwą kontrolę instancyjną w zakresie oceny kluczowej okoliczności w sprawie, tj. spowodowania przez oskarżonego po stronie P.Z. bezpośredniego niebezpieczeństwa nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k., co w okolicznościach niniejszej sprawy wymagało wykazania dowodem z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej w kontekście zakresu doznanych obrażeń (lekki uszczerbek na zdrowiu), braku potrzeby korzystania z pomocy medycznej przez pokrzywdzonego, zwlekania z obdukcją oraz obrażeń doznanych przez jednego z oskarżonych (A. M.), świadczących o sile, z jaką działał P. Z. wobec oskarżonych;
2. art. 6 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak należytego rozważenia wniosku

oskarżonego D. K. o odroczenie rozprawy z dnia 8 czerwca 2020 r., (k. 669-671 akt sprawy) i zamknięcie przewodu sądowego oraz wydanie wyroku, skutkujące zaniechaniem wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności związanych przebiegiem zdarzenia z dnia 6 września 2015 r., w tym okoliczności związanych ze sprawstwem czynu, i pozbawieniem skazanego D.K. prawa do rzeczywistej i skutecznej obrony, pomimo że celem odroczenia rozprawy było przygotowanie przez skazanego D.K. wniosków dowodowych (odnośnie dokumentu prywatnego - ekspertyzy kryminalistycznej nagrania przebiegu zdarzenia z dnia 6 września 2015 r. pochodzącego z telefonu komórkowego bezpośredniego świadka zdarzenia, pozyskanego na etapie postępowania odwoławczego) służących wykazaniu jego niewinności, a przyczyn pominięcia tego wniosku apelacyjnego nie zawarto w uzasadnieniu wyroku.

Mając na względzie powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Odpowiedź na kasację złożył prokurator, wnosząc o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację należało uznać za oczywiście bezzasadną i jako taką oddalić. Podniesione zarzuty, jakkolwiek formalnie odnoszące się do naruszeń procedury, w istocie zmierzały do podważenia prawidłowych ustaleń faktycznych, poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, a zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów kasacji Sąd Najwyższy pragnie wskazać, że – wbrew twierdzeniom obrony – to, czy w danej sytuacji doszło do narażenia życia i zdrowia na konkretne niebezpieczeństwo stanowi przedmiot decyzji Sądu, a nie biegłego. Oczywiście, w niektórych przypadkach, w szczególności dotyczących błędów medycznych, możliwe przebiegi przyczynowo skutkowe mogą pozostać nierozpoznawalne dla osób nieposiadających wiedzy specjalnej. Nie dotyczy to jednak realiów niniejszej sprawy. Oskarżony brał udział w pobiciu ochroniarza, wspólnie i porozumieniu z inną osobą zadając ciosy pięściami w newralgiczne części ciała, w tym także w głowę. Nie potrzeba żadnych

wiadomości specjalnych, by ocenić, że zachowanie takie może – choć nie musi – spowodować uszczerbek na zdrowiu. Właśnie owa możliwość wystąpienia uszczerbku stanowi znamię typu, o którym mowa w art. 158 § 1 k.p.k., a nie samo jego wystąpienie.

Co więcej, dla przypisania odpowiedzialności karnej za udział w bójce lub pobiciu nie jest konieczne wykazanie jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu. Posługując się przykładem: jeśli atakujący rzuciłby w ofiarę cegłówką, to doszłoby do narażenia na ciężki uszczerbek na zdrowiu – nawet, gdyby ofiara wyszła z takiego zdarzenia bez szwanku.

Z powyższych względów pierwszy z zarzutów uznać należy za niezasadny – Sąd nie miał obowiązku przeprowadzić dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny, ponieważ dokonanie oceny okoliczności sprawy pod kątem realizacji znamion nie wymagało wiadomości specjalnych.

Drugi z zarzutów kasacji odnosił się do niezasadnego – zdaniem obrony – oddalenia wniosku dowodowego dotyczącego ekspertyzy z zakresu nagrań audiowizualnych, tak bowiem należy traktować zarzut nieuwzględnienia wniosku o odroczenie rozprawy odwoławczej celem umożliwienia oskarżonemu przedstawienia jako dowodu ekspertyzy sporządzonej na jego zlecenie. Dowód miał na celu zweryfikowanie autentyczności nagrania, na którym zarejestrowano zdarzenie będące przedmiotem niniejszej sprawy. W ocenie Sądu Najwyższego Sąd odwoławczy zasadnie odmówił uwzględnienia wniosku, a skarżący nie wykazał istotnego wpływu tej decyzji na treść zaskarżanego wyroku. Pamiętać przy tym trzeba, że zakres postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym jest wyznaczany granicami prowadzonej kontroli odwoławczej, a w toku postępowania dowodowego żadna ze stron nie kwestionowała rzetelności nagrań, kwestia ta nie stanowiła również przedmiotu zarzutu apelacyjnego. Treść nagrania koresponduje także z treścią zeznań świadków. Nie istniały zatem powody, by – na końcowym etapie postępowania odwoławczego – przeprowadzać w tym zakresie dodatkową weryfikację. Sąd Najwyższy nie dopatrył się w tym zakresie żadnych uchybień, które mogłyby przemawiać za uwzględnieniem kasacji. Prawdą jest, że Sąd odwoławczy nie przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powodów swojej decyzji, lecz okoliczność ta nie może stanowić podstawy skutecznego zarzutu.

Zgodnie z dyspozycją art. 170 § 3 k.p.k. oddalenie wniosku dowodowego następuje w formie postanowienia, które powinno zawierać uzasadnienie (art. 98 § 1 k.p.k.). Sąd odwoławczy wywiązał się z tego obowiązku. Postanowienie oddalające wniosek oskarżonego zostało wydane na rozprawie w dniu 3 lipca 2020 r. i zostało zamieszczone w protokole rozprawy wraz z uzasadnieniem (k. 682).

Mając na względzie powyższe argumenty, kasacje należało oddalić, jako oczywiście bezzasadną.